

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr. K. Schilder.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amersfoort; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; Prof. Dr. S. Greijdanus, Kampen; Prof. B. Holwerda, Amersfoort; K. v. Huizen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Sappemeer; Ds H. Knoop, Rotterdam; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds J. Smelik, Apeldoorn; Dr H. Smilde, Groningen; D. Stroo, Bussum; Prof. Dr C. v. Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Utrecht; Ds G. Visé, Kampen; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 14, Kampen. Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V. — Goes.

Postrekening No. 406040 ten name van BUREAU „DE REFORMATIE“ — GOES Telefoon No. 2424.

Abonnement: f4.— per half jaar bij vooruitbetaling. Voor het Buitenland en Ned. Indië f10.— per jaar. Advertenties: 10 cent per mm. Looze nummers 20 cent.

INHOUD: Hoofdartikel: Het vierde formulier van eenigheid, 11. — Uit de Schrift: Heiliging in onvoltooid tegenwoordigen tijd (1 Tim. 4:5). — Kerkelijk leven: Van „oorsaken en redenen“, slot. „Gemeentel oordeel over uw staat voor God...“ „O Hoofd, bedekt met wonden“. — Uit de Buitenlandsche Kerken: Uit Amerika, II. — Uit het Politieke en Soc. leven: „De problemen“, De vrijgemaakte Gereformeerden en de anti-revolutionaire partij en politiek. — Opvoeding en Onderwijs: Samenwerking, III. — Groninger Brieven. — Korte berichten. — Kerknieuws.

Het vierde formulier van eenigheid.

11

De vraag, waartoe de lectuur van het nieuwe formulier van eenigheid den bedachtzamen lezer als vanzelf leidt, bleek deze te zijn: of het wel waar is, dat te allen tijde, en dus ook heden, onder „de kinderen der beloften“ te verstaan zijn de uitverkoren verbondskinderen.

Er zijn er, die deze vraag ontkennend beantwoorden. En al zullen wij in het artikel van deze week nog niet tot een conclusie komen, het lijkt ons toch wel goed, den lezer opmerkzaam te maken op enkele van de overwegingen, die bij dit ontkennend antwoord een rol spelen.

Om te beginnen met een der voornaamste punten: is het wel waar, dat „kinderen der belofte“ beteekent: „tot het eeuwige leven uitverkoren kinderen“? Onwillekeurig denken velen, dat dit zoo duidelijk is als $2 \times 2 = 4$. Zij redeneeren dan als volgt: „een kind der belofte“ is een kind, waaraan de belofte vervuld wordt; een kind, waaraan de belofte vervuld wordt, komt in den hemel; wie in den hemel komt, is een tot het eeuwige leven uitverkorene; het bewijs is dus geleverd.

Het is duidelijk, dat deze redeneering wordt beheerscht ook door volgende nevengeachten:

a) er staat: „DE belofte“. Dat zal dus wel de „echte“, de „volle“, de „zaligmakende“ belofte wezen; b) als dus aan bedoelde kinderen „de“ belofte vervuld wordt, dan wordt aan hen „de onvoorwaardelijke heilsbelofte“ aan de uitverkorenen“ bedoeld. Er moe in de dagen van den oplandenden strijd om de eenigzaamden-binding van de zijde o.a. der „Reformatie“ gezegd zijn: die belofte bestaat niet, — maar dat is dan ook geen zaak om zich het hoofd mee te breken. Maar nu komen de tegensprekers aan het woord.

Zij hebben onderscheiden vragen. Soms doen ze erg onnoozel aan. Maar ge komt er niet van af met een handomdraai.

We zullen er enkele van aanhooren.

1. Hun eerste vraag is: welk recht hebt gij, om in Rom. 9:8 bij den term „de kinderen des vleesches“ te denken aan miljoenen menschen, en bij den anderen term: „de kinderen der belofte“ wederom te denken aan die groote schare, die niemand tellen kan? Als in Rom. 9:8 gezegd wordt: „de kinderen der beloften“ worden voor het zaad gerekend“, dan is dat (let maar op de inleidende woorden: „dat is“, of, zooals wij zouden schrijven, „d.w.z.“) een nadere uitleg van hetgeen in het voorgaande vers wordt aangehaald uit Genesis 21:12: „in Izak zal u het zaad genoemd worden“. Hier maakt de sprekende God een scherp onderscheid tusschen Ismaël en Izaak. De één is geboren langs den gewonen weg, de ander langs den buiten-ge-

wonen. Toen Abraham op zijn eigen manier, en binnen het kader van de hem zelf voor oogen staande natuurlijke mogelijkheden, een kind wilde ontvangen, om uit dit kind het hem beloofde vaderschap over vele volken te erlangen, toen werd hij in deze vleeschelijke overlegging beschaamd, want hij moest later op Gods bevel den langs dezen weg genomen zoon (Ismaël) wegzenden. 't Was een zoon van Hagar, de slavin, geboren „naar het vleesch“, geboren langs denzelfden gewonen weg, waarlangs vrijwel iedereen vader of moeder worden kan: een krachtig man, een jonge vrouw, een ontmoeting naar den gewonen gang van alle vleesch, van dieren, en van menschen, en van die allemaal.

Maar als Abraham met den HEERE, met Jahwe, dien Bondsgod te doen krijgt, dan wordt daar een andere kracht in het werk gesteld dan een bloot natuurlijke, die ook vee en menschen al te zamen kennen. Dan worden daar geen natuurkrachten van de schepping, doch Woordkrachten van de her-schepping in het veld gebracht. De Woordkracht is die der beloften. D.w.z. van die belofte, waarin de HEERE aan Abraham had gezegd, dat hij vader van vele volken worden zou (Rom. 4:17, Gen. 17:4). Daar in die belofte is Abraham de aanstaande vader genoemd van een menigte van volkeren. En die genadige belofte gaat nu haar eigen gang. Als Abraham (in de ontmoeting met Hagar) zelf (langs den „normalen“ weg) de wenkende toekomst nabij wil brengen, dan loopt dat op een débacle uit. Er komt wel een kind (Ismaël), maar Jahwe zegt: dat kind heb Ik niet bedoeld; dat is niet uit de belofte geboren. Dezen keer zal Ik een wonder-kind in 't aanzijn roepen: Ik zal een kind u doen ontmoeten, dat niemand kon verwachten, dat zijn ontstaan dankt alleen aan mijn belofte en aan de kracht van die belofte. Want gij, Abraham, staat vis-à-vis tegenover dien God, die de DOODEN levend maakt (gij zelf en uw vrouw zijn zulke „dooden“, want uit natuurkrachten kan niemand van u nog een kind verwachten, en 't is toch belóofd); gij staat tegenover dien God, die wat NIET is roept als zijnde (waar geen fontein is, daar laat de God der belofte toch levend water ontspringen). En als dan straks uit een „verstorven“ vader en een „verstorven“ moeder de HEERE een wonderkind in 't aanzijn roept (Izaak), dan is dat kind het „kind der belofte“, d.w.z. geboren uit de kracht der belofte. Want waar geen mannenkracht meer was, en ook geen vrouwenkracht, waar graven waren, daar ging nieuw leven bloeien. Een leven, dat geen natuurlijke scheppingskracht (die was al naar de ordening der schepping Gods vergaan) had kunnen wekken, doch dat rechtstreeks verwekt was door de kracht van Gods belofte.

2. Als dit zoo is, zoo vraagt men verder, is dan de betekenis van den term „kind der belofte“ niet vaak misverstaan? Is werkelijk die opvatting juist, dan beteekent „kind der belofte“ NIET een kind, waaraan de belofte (van eeuwige zaligheid) toe-komt, DOCH een kind, dat uit die zeer bepaalde belofte (van vaderschap tegen alle natuurlijke verwachting in) geboren is. „Belofte“ is dan niet hetzelfde als „het beloofde goed“ (een kind, dat het beloofde goed ontvangt), doch hetzelfde als: „het belovend spreken en roepen Gods“ (een kind, dat uit dit vrijmachtige, „nieuwe“ dingen stellende roepen Gods te voorschijn kwam).

3. En, zoo gaan de vragers verder, is dan niet tevens duidelijk, in welken zin de aan Abraham gegeven belofte hem toesprak? Niet zijn natuurlijke kinderen (die hij zich zoekt) doch zijn uit belofte geboren kinderen zouden op zijn evangelisch gequalificeerden naam geschreven worden. Menschen zeggen: als Abraham een vrouw neemt, dan krijgt hij, indien hun ontmoeting geluk heeft, kinderen, en dat zijn dan kinderen van Abraham. Net zooals mijnheer Smit,

HEILIGING IN ONVOLTOOID TEGENWOORDIGEN TIJD.

Want het wordt geheiligd door het Woord Gods en door het gebed.

1 Tim. 4:5.

Timotheus, door Paulus onderricht aangaande zijn leer-ambt, moet speciaal die ketterij als gevaarlijk zien, die de natuur veracht, in naam van „de genade“. Er zullen er zijn, die b.v. het huwelijk verbieden. Dat is maar „natuur“, zoo smalen zij. Zij zelf vinden alleen „de genade“ stichtelijk.

Maar Paulus zegt: een scheepsel van God (wel te onderscheiden van hetgeen wij daarmee zooal uitgehaald hebben) is nooit verwerpt. Integendeel. Gods scheepsel is altijd goed. Maar één van beide gebeurt er mee. Het zijn de Satanskinderen, die er hun handen aan leggen en het willen gebruiken tegen de door den Schepper daaraan gegeven bestemming in; of het zijn de kinderen des Geestes, die hun werk er mee doen en hun taak eraan volbrengen. En dan wordt het scheepsel Gods „geheiligd“. D.w.z. op zijn plaats gezet; zijn oorspronkelijke plaats; weer dienstbaar gesteld aan den Elgenaar-Architect van alle scheepsel, d.w.z. aan God.

En die heiliging is nu niet een zaak van eeuwen geleden, b.v. van een proclamatie Gods uit lang vervlogen tijden. Neen, ze is een handeling in den onvoltooid tegenwoordigen tijd. Ze geschiedt in het dagelijksche verbandsverkeer tusschen God en de zijnen. Want ze voltrekt zich door het Woord Gods en door het gebed.

Door het Woord Gods. Hij spreekt daarin tot ons. Door het gebed. Wij spreken daarin tot Hem.

Door het Woord Gods. Hij, de Architect, de Bouwheer van „dit alles“, zegt ons daarin, wat Hij met zijn „scheepsel“ bedoeld heeft, wat zijn en bestemming daarvan is.

Door 't gebed, die levende ontmoeting („enteuxis“). Wij, zijn bondgenooten, bidden daarin om de kracht, en den wil, die het maaksel van den Maker aanwenden overeenkomstig zijn gemaakt bestek.

En alzoo is het levende, praesente, dagelijksche verbandsverkeer onmisbare voorwaarde en oorzaak van de actuele heiliging der werkelijke natuur door de werkelijke genade.

Alleen zoo is er goede sprake van heilige cultuur. Wat niet alzoo heiligt, is geen cultuur, doch een roof. Hoewel we toegeven moeten, dat roof ook tot roof-bouw kan komen. Maar om dien bouw moeten wij dien roof niet gaan vergeten. Vergeten, noch verontschuldigen.

K. S.

mijnheer Jansen, mijnheer Bakker van vandaag, als ze een vrouw nemen, kinderen van Smit, van Jansen, van Bakker krijgen. Maar in Abraham's „geval“ staan de zaken anders. Hem is een zaad beloofd. En dan geen zaad dat aan zijn natuurlijke sexuele keuze hangt, doch dat God de HEERE zich gedacht heeft. Een volk dat van Woordkracht afhangt, niet bepaald van kracht van vleesch en bloed. Daarom is Abrahams eigenlijke, d.w.z. het door God den HEERE in de eerste belofte bedoelde zaad, niet afgerond in Abrahams natuurlijke kinderen, doch in die kinderen, die hun ontstaan aan die belofte, aan die Woordkracht danken. Zoo kan een Ismaëliet terecht tegenover mij pochen, dat hij Abrahams bloed